

จับอีกนิด จะผิดไหม

ชุด แพนรักผัดใจ

อาเซียง 阿香 เขียน : Luna Dali แปล

Cookie

จับอึกนิดจะพิดโหมม ชุค แพนรักพิซิดใจ

อาเซีย ยีเยน Luna Dali IIJa

《吃元宵》

Written by A Xiang (阿香 著)

Copyright © 2012 Homer Books & Records Inc.,

Thai translation copyright © 2013 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-0916-1

ภาพประกอบปก นบุด (นวนุศย์ กิจกอบชัย)

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทที่ 1

"ผิงอันไนต์บาศาร์ยังคงครึกครื้นและจอแจเหมือนเช่นทุกวันราวกับไม่เคยหลับไหล ทั้งยังเป็นเมืองแห่งอาหารเลิศรส ถ้าท่านผู้ชมมาที่นี่แล้วอย่าลืมแวะไปลองไก่ทอดที่คนป่าทอดกันสดๆ เมนูปลาหมึกที่ลือลือทำด้วยซอสสูตรพิเศษของตระกูล หรือไม่กี่ลองชิมเต้าหู้หมื่นของลุงจางรับรองว่าชิมแล้วจะติดใจแน่นอนครับ..."

พิธีกรชายพร้อมด้วยช่างกล้องเดินเข้ามาไปตามทางเดินที่มีร้านค้าแผงลอยตั้งอยู่สองฟากฝั่งของตลาดกลางคืน ทำหน้าที่ดำเนินรายการพาชมอาหารอร่อยอย่างชะมัทเขม้น

นี่เป็นรูปแบบการทำรายการซึ่งกำลังเป็นที่นิยมและมีให้เห็นได้ทั่วไปในปัจจุบัน พิธีกรชายไม่เพียงดำเนินรายการได้อย่างชำนาญ รู้อีกทะลุปรุโปร่ง ยังถึงขั้นเปื้อนหน้าและหมตมุกอย่างสิ้นเชิงแล้วด้วยซ้ำ

จะไม่ให้เขาเปื้อนหน้าได้ยังไงล่ะ! พิธีกรชายแก้ต่างให้ตัวเองในใจทั่วประเทศ ไมลี ลำพองแค่เมืองเมืองเดียวก็มีตลาดกลางคืนตั้งกี่แห่งแล้ว และแม้ว่าตลาดกลางคืนจะมีมากมายก็จริง แต่อาหารที่ขายกลับคล้ายๆ กัน แม้กระทั่งรสชาติก็ไม่แตกต่างกันเท่าไร หรืออีกนัยหนึ่งก็คือปราศจาก

6 จีบอีกนิดจะผิดไหม

สิ่งใหม่ๆ อย่างสิ้นเชิง พุดถึงไก่ ไม่ทอดก็ย่าง แล้วปลาหมึกล่ะ อย่างมากก็แข่งกันแคร์ระดับความเข้มข้นของซอสที่ทาเท่านั้น ส่วนเต้าหู้เหัมนั้น เขากินจนจะกลายเป็นมนุษย์เต้าหู้ไปแล้ว...

เฮ้! พิธีกรชายรีบดึงสติตัวเองกลับมา เขากำลังดำเนินรายการอยู่นะ ต้องรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองให้ดี ประเดี๋ยวจะถูกเจ้านายสวดขับร้ายกว่านั้นจะถูกไล่ออก ถ้าเป็นอย่างนั้นคงถึงคราวตัวเองต้องเป็นฝ่ายมาตั้งแผงขายของในตลาดกลางคืนแทนแน่...

จะยอมให้เป็นอย่างนั้นไม่ได้! เขารีบปั่นหน้ากระตือรือร้นและแสดงท่าทีชอบกินเป็นชีวิตจิตใจอันเป็นมาดของพิธีกรรายการชนชิมมืออาชีพทันที แล้วหันไปดำเนินรายการกับช่างกล้องต่อ

"แม้ว่าคนต่างถิ่นอย่างเราจะไม่รู้ว่าอาหารที่อร่อยสุดยอดของผิงอันไนต์บาศาร์คืออะไร แต่เหล่าพ่อค้าแม่ค้าในตลาดต้องรู้อยู่ดีแน่นอน เราไปสอบถามที่บ้าน้าอ่าเจ้าของร้านที่ใจดีกันดีกว่าครับ ให้พวกเขาช่วยแนะนำอาหารที่คิดว่าอร่อยที่สุดสำหรับพวกเรากัน!"

แน่นอน นี่เป็นรูปแบบการดำเนินรายการสุดเขยอย่างหนึ่ง พิธีกรชายไปสัมภาษณ์ป้าชายไก่ทอด ป้าก็จะแนะนำให้เขาไปลองเต้าหู้เหัมน้ของลุงจาง ส่วนลุงจางที่ขายเต้าหู้เหัมน้ก็จะเชียร์ให้ชิมเมนูปลาหมึกสูตรพิเศษของลุงลี่ จากนั้นลุงชายปลาหมึกก็จะให้เขาไปหาป้าชายไก่ทอด...

เวลาผ่านไปไม่นานพิธีกรชายคิดว่าเขาได้แนะนำร้านยอดนิยมในผิงอันไนต์บาศาร์กับผู้ชมเรียบร้อยแล้ว จึงตั้งใจจะให้ทีมงานเล็กกองแต่หางดาพล้นเหลือบไปเห็นร้านแผงลอยเล็กๆ ร้านหนึ่งเข้าอย่างไม่ตั้งใจ

"ขนมบัวลอย?" เขาอ่านป้ายที่ติดอยู่หน้าร้านดังกล่าวด้วยความมึนงง "ทำไมมาขายขนมบัวลอยในช่วงนี้"

ไม่แปลกที่เขาจะประหลาดใจ ต้องเข้าใจว่าการถือโคมไฟสีลันลาวตลวยสวยงาม กินขนมบัวลอยในช่วงเทศกาลโคมไฟ* เป็นธรรมเนียม

* เทศกาลโคมไฟ ตรงกับวันขึ้น 15 ค่ำ เดือนอ้าย ตามปฏิทินจันทรคติของจีน ใช้เรียกคืนที่พระจันทร์เต็มดวงครั้งแรกหลังตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ คนในครอบครัวจะมาชมจันทร์ รับประทานขนมบัวลอยกันพร้อมหน้า ซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว

ปกติ แต่อีกสามร้อยหกสิบสี่วันที่เหลือนั้นไม่มีใครอยากกินขนมบัวลอยกันหรอก ไม่เข้ากับสถานการณ์เอาเสียเลย!

แล้ว...ทำไมร้านขายขนมบัวลอยที่ไม่เข้าพวกจึงมาปรากฏตัวตามแผงลอยในเวลานี้

พิธีกรชายเกิดความสนใจในคำถามข้อนี้ เขาล้มเลิกความคิดที่จะออกจากฝั่งอันไนด์บาซาร์ พิธีกรชายส่งสายตาดอกใบกับข้างกล้องอีกฝ่ายถือกล้องเดินตามหลังเขาไปอย่างรู้ใจ

ตำแหน่งของร้านขนมบัวลอยตั้งอยู่ในมุมอับท้ายตลาด หากไม่สังเกตก็就会被ผู้คนมองข้ามได้โดยง่าย ตลาดใส่ลูกบัวลอยดิบถูกวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะพลาสติกข้างรถขายอาหาร เเงาร่างแบบบางเล็กๆ ยืนอยู่หน้าหม้อต้มที่มีน้ำเดือดปุดขึ้นมาเป็นไอ ง่วนอยู่กับงานจนมือเป็นระวิง

เจ้าของเงาร่างเล็กบางเป็น 'เด็กผู้หญิง' เธอไว้ผมสั้นสีดำ ผมหยักศกน้อยๆ เคลือบเงาเนียนละเอียดคมชมพู ได้ควัดกดำเป็นดวงตากกลมโตดำลึกลับลึกใสเป็นประกาย ดวงตาที่จับจ้องหม้อต้มหรือลงเล็กน้อยตามริมฝีปากที่ยกยิ้มขึ้น

ทันใดนั้นพิธีกรชายก็พลอใจเต็นตึกตัก "นะ...น่ารักจังเลย..."

สติตกอยู่ในภวังค์ไปหนึ่งวินาที ก่อนจะสะบัดศีรษะแรงๆ เรียกสติกลับคืนมา จากนั้นจึงรีบก้าวฉับๆ ไปยังร้านขนมบัวลอยทันที

"รออีกเดี๋ยวนะคะลุงจาง ขนมบัวลอยไส้างของคุณลุงใกล้จะได้แล้วนะ" ร่างเล็กซิงเฮียปากก่อน น้ำเสียงของเธออ่อนหวานนุ่มนวลไม่ต่างจากรูปลักษณ์ภายนอก คำว่า 'นะ' ทำยประโยคหวานหยดข้อยจนทำให้หมดตายได้เลยทีเดียว

พิธีกรชายสติหลุดลอยอีกครั้ง ข้างกล้องที่อยู่ข้างๆ รั้วหน้าที่รับผิดชอบมากกว่า เขายกเท้าเตะขาอีกฝ่ายไปสองสามทีจึงทำให้พิธีกรชายตื่นจากภวังค์

"แหม่ม..." เขาแกล้งกระแอมหนึ่งที เมื่อเธอรูสึกตัวแล้วงยหน้าขึ้นมองเขา เขาก็บรรจงฉีกรอยยิ้มที่คิดเอาเองว่าหล่อเกินบรรยายออกมา "สวัสดี สาวน้อย"

8 จิบอีกนิดจะผิดไหม

ใช่แล้ว เด็กสาวน่ารักคนนี้อ่างมากก็น่าจะอายุเพียงสิบหกปี ก็ต้องเป็นสาวน้อยสิ

สาวน้อย? เธอเบิกตากลมโตด้วยความฉงน "สวัสดิ์ค่ะ มีธุระอะไรหรือคะ"

"คืออย่างนี้ พี่เป็นพิธีกรรายการอาหารทางทีวี ฉายา Sipping brother อาจจะขอสัมภาษณ์ร้านบัวลอยหน้อย" เขากล่าวด้วยน้ำเสียงราวกับกำลังโอ้เด็กเล็กๆ "พอกับแม่ล่ะจ๊ะ"

"คุณพอจะสบอุบัติเหตุ ได้รับบาดเจ็บที่ขา คุณแม่อยู่ดูแลท่านที่บ้านนะคะ" เด็กสาวตัวน้อยตอบพลางใช้กระบวยคนหม้อต้มเบาๆ อย่างคล่องแคล่ว

"เพราะฉะนั้นก็เลยมีเธอเฝ้าร้านอยู่คนเดียว?" นวาสงสารจึง! ต่อมาความสงสารเห็นใจของพิธีกรชายเริ่มทำงานทันที

"ค่ะ!" แม้ว่าคำถามของเขาคงค่อนข้างแปลก แต่เธอไม่มีเวลาคิดหุยมหิม ตั้งหน้าตั้งตาควบคุมเวลาและไฟในการต้มขนมบัวลอยให้พอดี

"สาวน้อย ขนมบัวลอยร้านเธอขายไส้อะไรบ้าง" พิธีกรชายเดินอ้อมไปอีกฝั่งของร้านด้วยความสนใจใคร่รู้ พินิจสำรวจลูกบัวลอยดิบจำนวนนับไม่ถ้วน ชายหมดเนื้อเลยจริงๆ หรือ

"มีไส้ถั่วแดง งา ถั่วลิสง...แล้วก็ไส้ดอกกุยหอมหมื่นลี้* ค่ะ" ในที่สุดหน้าในหม้อต้มก็เดือดอีกครั้ง ขนมบัวลอยใส่ถั่วลอยขึ้นด้านบน เธอตักมันขึ้นมาอย่างคล่องแคล่ว ใส่ลงในถ้วยกระดาษที่เตรียมไว้แต่แรกอย่างชำนาญ

"ขนมบัวลอยไส้ดอกกุย? ฟังดูมีเอกลักษณ์ดี เอามาลองสักถ้วยก็แล้วกัน!" พิธีกรชายสั่งเมนูอย่างกระตือรือร้น

"คุณจะสั่งบัวลอยไส้ดอกกุยหนึ่งที่ใช่ไหมะ นั้นต้องเข้าคิวรอก่อนนะคะ" เธอบอกโดยที่ไม่เงยหน้าขึ้นมา

---

* ดอกกุย หรือดอกหอมหมื่นลี้ ต้นไม้ตระกูล Osmanthus fragrans ชาวจีนนิยมนำส่วนของเกสรมาทำเป็นอาหาร ชา และเหล้า

"เข้าคิว? แต่ผมไม่เห็นมีใครเข้าแถวสักคนเลยนี่!" พิธีกรชายแสดงสีหน้าแปลกใจ หันไปมองซ้ายมองขวารอบทิศ

จริงสิ หน้าร้านแฉงลอยทุกร้านในผิงอันไนต์บาซาร์คลาคล่ำไปด้วยผู้คน หรือไม่กี่เข้าคิวต่อแถวกันยาวเหยียด ยิ่งกว่านั้นบางร้านถึงชั้นลูกค้าเนืองแน่นล้นร้าน มีเพียงหน้าร้านขนมบัวลอยร้านนี้เท่านั้นที่ไม่เห็นแม่เงาคอน

นั่นสิ! แปลกจริง เพราะอะไรล่ะ

พิธีกรชายเหลือวซ้ายแลขวาอีกครั้งจึงเพิ่งสังเกตเห็นเรื่องหนึ่ง "สวาน้อย ทำไมร้านของเธอถึงไม่มีโต๊ะกับเก้าอี้ให้ลูกค้านั่งเลยล่ะ"

เขี้ยวชะมัด มิน่า ถึงดึงลูกค้าเข้าร้านไม่ได้ ใครจะอยากยืนกินขนมบัวลอยล่ะ

"เพราะทุกคนยืนกินกันทั้งนั้นเลยนะค่ะ" เด็กสาวร้านขนมบัวลอยตอบได้เขี้ยวยิ่งกว่า

พิธีกรชายหลุดหัวเราะ "จะมีคนยืนกินขนมบัวลอยได้ยังไง...หืม?" เขาเห็นลุงจางเจ้าของร้านเต้าหู้เห็มในวังกระที่ติดกระหอบเหื่อท่วมมาทางนี้

"ซาซ่า ขนมบัวลอยไส้ขาของลุงเสร็จหรือยัง" ลุงจางกระวีกระวาดมาถึงร้าน ไม่ได้สังเกตเห็นพิธีกรชายกับช่างกล้องที่ยืนอยู่ข้างๆ เลยด้วยซ้ำ

"เสร็จแล้วค่ะ" เธอยื่นขนมบัวลอยที่ห่อเสร็จแล้วให้คนสั่ง

ลุงจางจ่ายเงินทันที บอกด้วยอารมณ์เบิกบานว่า "ดีจริงๆ! ไม่ได้กินบัวลอยไส้ขาตั้งนาน วันนี้ต้องกินให้หายอยากซะหน่อย"

"ลุงจาง รอเดี๋ยว หนูทอนเงินให้ค่ะ"

"ไม่ต้องหรอกกว่า! ยังไงก็กินแทบทุกวัน หนึ่งพันเหรียญนั้นก็เอาไว้เป็นค่ามัดจำก็แล้วกัน" ลุงจางโบกมืออย่างอ่อนโยนและเป็นมิตร "จริงสิ ป้าฮัวอยากสั่งไส้ถั่วลิสงเพิ่มอีกสองที่ ผากลุงมาถามว่าได้หรือเปล่า"

"อาจจะไม่ได้ค่ะ วันนี้ไส้ถั่วลิสงมีไม่เยอะ ربกวนลุงจางไปถามป้าฮัวว่าเปลี่ยนเป็นไส้ถั่วแดงได้ไหมคะ แต่ต้องรอแป๊บหนึ่ง หนูต้องต้มของลุงเจ้าก่อน"

10 จีบอีกนิดจะผิดไหม

"ลุงเจ้าสั่งไส้ดอกก้วยละสิ"

"เฮ้! ลุงจางรู้ได้ยังไงคะ สุดยอดเลย"

"ฮ่าๆ...ลุงรู้ว่าเขากินแต่ไส้นี้เท่านั้น เขาละ! ลุงไปก่อนนะ เตี้ยวเจอกัน" ลุงจางรีบมาแล้วก็รีบไป พรึบตาก็หายเข้าไปกลางฝูงชนในตลาดกลางคืน

ไม่นานนักลุงเจ้าเจ้าของร้านแป้งทอดต้นหอม* ก็เดินพรวดๆ มาอย่างรีบร้อน รับขนมบัวลอยไส้ดอกก้วยที่เพิ่งต้มเสร็จไปด้วยสีหน้าดีใจและแทบทรอมไม่ไหวเช่นเดียวกัน ก่อนจะลึงโลดกระโดดโลดเต้นไปจากร้านราวกับกระต่าย

พิธีกรชายเบิกตากว้าง มั่นใจว่าตัวเองไม่ได้ตาฟาด

หลังจากลุงเจ้าแล้วก็มีลูกค้าเข้าร้านเรื่อยๆ อย่างไม่ขาดสาย ในที่สุดพิธีกรชายก็เข้าใจแล้วว่าเพราะอะไรสาวน้อยร้านบัวลอยจึงบอกว่า 'เพราะทุกคนยืนกินกันทั้งนั้น' มันก็จริง พ่อค้าแม่ค้าร้านอาหารแผงลอยในตลาดกลางคืนจะมีเวลานั่งกินอาหารได้ยังไง หน้าเข้าร้านบัวลอยเรื่อยๆ ไม่สะดุดตาร้านนี้ใช้ว่าจะเจียบเหงาไร้ลูกค้า ตรงกันข้ามกลับขายดีเป็นเทน้ำเทท่า แต่ที่แปลกก็คือทำไมลูกค้าที่มาอุดหนุนต่างเป็นบรรดาพ่อค้าแม่ค้าในฝั่งอันไนต์บาซาร์ ไม่มีลูกค้าที่มาเที่ยวชมตลาดกลางคืนแห่งนี้เลย

อืมๆ... ด้วยพลังจินตนาการอันท่วมท้นของเขา สามารถเสกสรรปั้นแต่งเรื่องราวในใจได้ทันที...

ขนมบัวลอยของร้านนี้คงมีรสชาติดีจริงๆ บางทีอาจกระเดือกไม่ลงเลยด้วยซ้ำ ทว่าเห็นแก่ที่สาวน้อยร้านบัวลอยยังเด็ก ทั้งยังน่ารักและน่าสงสาร คุณพ่อบาดเจ็บ ส่วนคุณแม่ต้องคอยดูแลคุณพ่อ บุตรสาวจึงต้องลำบากดูแลร้านอย่างขยันขันแข็งเพียงคนเดียวเพื่อหาเงินเลี้ยงดูครอบครัว...

อ้อ! ช่างเป็นเรื่องราวชีวิตที่เรียกน้ำตาผู้คนเสียนี้กระไร ต้องทำให้รายการพาชิมอาหารอร่อยในเทปนี้ของเขามีสีสันขึ้นไม่น้อยแน่นอน

* อาหารว่างชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายโรตีสีการใส่ต้นหอมขยลงไปในวอดกับแป้งแล้วนำไปทอดให้เหลืองกรอบ

ขณะที่พิธีกรชายกำลังจินตนาการอย่างเพื่อเจ้อ สติตกอยู่ในภวังค์ ผันอาการหนัก ไอร้อนพลันโชยมาแตะจมูกทำให้เขาตื่นจากภวังค์ เมื่อมองดูแล้วก็พบว่าสาวน้อยกำลังยื่นขนมบัวลอยให้เขากับข้างกล้องด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

"ขนมบัวลอยไส้ดอกกุยที่เพิ่งต้มเสร็จ เชิญพวกคุณกินได้เลยนะ"

ที่แท้ขณะที่ง่วนกับงานจนตัวเป็นเกลียว เธอก็ยังจำออเดอริที่พิธีกรชายสั่งไว้ด้วย! พิธีกรชายและช่างกล้องประทับใจไปเป็นที่เรียบร้อย ดีละ ต่อให้ขนมบัวลอยร้านนี้รสชาติไม่ได้เรื่อง พวกเขาก็จะกินให้เกลี้ยง จากนั้นก็แนะนำร้านบัวลอยผ่านรายการของพวกเขาชนิดเชียรสุดใจ สนับสนุนกิจการครอบครัวของสาวน้อยร้านบัวลอย...เอาเถอะ! เรียกสั้นๆ ว่าน้องบัวลอยให้ชายดิบชายดี ได้เงินมารักษาโรคภัยต่างๆ ให้มากขึ้น

แต่ว่า...

"สาวน้อย ร้านขนมบัวลอยบ้านเธอชื่อร้านอะไรเธอ" พิธีกรชายตักลูกบัวลอยขึ้นมาเป่าให้หายร้อนพลาถมไปด้วย เนื่องจากจะแนะนำร้านขายขนมบัวลอยของเธอในรายการอาหารก็ต้องรู้จักชื่อร้านเสียก่อน

"ก็ชื่อ 'บัวลอย' นี่แหละค่ะ" เธอเริ่มเตรียมออเดอริที่คนอื่นสั่งอีกครั้ง หย่อนลูกบัวลอยลงหม้อต้มที่ละลูกๆ "ได้ยินว่าคุณปู่ทวดของฉันชื่อบัวลอยพอดี แล้วบ้านฉันก็เปิดร้านขายขนมบัวลอย ก็เลยตั้งชื่อร้านว่า 'บัวลอย' ค่ะ"

อย่างนี้เอง มีนา ป้ายร้านจึงเขียนแค่คำว่า 'บัวลอย' เท่านั้น

พิธีกรชายเข้าใจแจ่มชัดแล้ว ก่อนจะกัดขนมบัวลอยไส้ดอกกุยที่ถูกเป่าจนใกล้เย็นคำใหญ่ พร้อมทั้งทำใจเรียบร้อยแล้วว่ามันจะไม่อร่อยเอาเสียเลย

ไม่อร่อยเลย ไม่อร่อยเลย ไม่อร่อย...เอ? ตาที่หลับเป็นตอนแรกเบิกโพลงกะทันหัน ตกใจกับรสหอมหวานที่พุ่งอยู่ในปาก

"ไม่ใช่嘛 ทำไม่อร่อยขนาดนี้"

12 จีบอีกนิดจะดีไหม

เพื่อเป็นการพิสูจน์ว่าไม่ได้รู้สึกไปเอง พิธีกรชายยังหันไปมองสีหน้าของช่างกล้องด้วย พบว่าอีกฝ่ายเองก็มีสีหน้าพอใจระคนแปลกใจ

นั่งเงียบไปสองวินาที 'วิญญูณนักข่าว' ของทั้งสองก็ลุกโชนขึ้นมาทันที คนหนึ่งหยิบไมโครโฟนขึ้นมาใหม่ ส่วนอีกคนก็เปิดกล้อง เร่งถ่ายรายการพาชิมอาหารอร่อยเพิ่มอย่างฉุกฉิน

"คุณผู้ชมครับ ตอนนี้เรามาถึงร้านขนมบัวลอยที่ลือลือและอร่อยที่สุดในฝั่งอินโดนีเซียพร้อมทั้งสัมภาษณ์น้องบัวลอยเจ้าของร้านสุดน่ารัก..."

ต้องขอมารับว่าการประชาสัมพันธ์ของสื่อ่นั้นมีประสิทธิภาพจนน่าทึ่ง หลังจากร้านขนมบัวลอยในฝั่งอินโดนีเซียแห่งนี้ถูกแพรวภาพออกอากาศผ่านรายการอาหาร ในระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่วัน จากร้านซึ่งเดิมที่ไม่สะดุดตาเอาเสียเลยก็สามารถดึงดูดผู้คนได้ไม่น้อย ลูกค้าจึงมาอุดหนุนกันอย่างคับคั่ง

"ที่นี่ไง ร้านนี้แหละ!" มีลูกค้านักเรียนผู้กระตือรือร้น "ดีละ เต็มวันจะสั่งขนมบัวลอยมาลองให้หมดทุกไส้เลย"

"ร้านเล็กจัง...จำนวนคนก็ไม่พอ ที่นี่มีขนมบัวลอยสูตรดั้งเดิมให้กินจริงๆ เอะ! วันนี้ต้องลองให้ได้" แล้วก็มิกกลุ่มคนวัยทำงานท่าทางน้ำลายสอที่ตั้งใจปลีกเวลามาอุดหนุนไม่น้อย

"อะ! ตรงนั้นไง นั่นก็คือน้องบัวลอยสินะ น่ารักจริงๆ ด้วย รีบถ่ายรูปเร็ว...ขนมบัวลอย แน่แน่นอนว่าต้องอุดหนุนน้องบัวลอยกันหน้อย!" บรรดาชายหนุ่มโอบตาคู่มากมายที่เห็นเธอทางโทรทัศน์แล้วกลายเป็นแฟนคลับต่างหากที่เป็นลูกค้ายกลุ่มหลัก

ฝั่งอินโดนีเซียเริ่มมีภาพเหตุการณ์ที่พาให้ทุกคนตะลึงตาค้างอย่างรวดเร็ว ลูกค้าฮือถือนือถ้อยขนมบัวลอยร้อนๆ ตีมต่ากับของหวานดั้งเดิมเมนูนี้ด้วยสีหน้าแช่มชื่นเปรมปรีดิ์ บางคนเดินไปด้วยกินไปด้วย มีคนไม่น้อยที่กินขนมบัวลอยถ้วยแรกหมดแล้วก็ยังติดใจในรสชาติจนย้อน

กลับไปซื้อถ้วยที่สอง

บางคนถึงขั้นซื้อคราวเดียวห้าหกถ้วย เพราะว่า...

"น้องบัวลอย เธอลำบากขนาดนี้พวกเราก็ต้องช่วยอุดหนุนอยู่แล้ว ทุกคนว่าจริงไหม" แฟนคลับหนุ่มพูดอย่างกระตือรือร้นพลางหันไปถามเสียงดัง

"ใช่!" กลุ่มคนรอบข้างขานรับกันอย่างกระตือรือร้นยิ่งกว่า

"ฮ่าๆ...ขอบคุณทุกคนนะคะ" ดวงหน้าอชมชมพูระเรื่อของเธอขาวซีดลงเล็กน้อย ดวงตากลมโตเหมือนจะตื่นตันใจจนเริ่มแดง หยิงสาวไม่พูดอะไรอีก ก้มหน้าก้มตาต้มขนมบัวลอยต่อ

คืนนี้ร้านบัวลอยคึกคักจนถึงช่วงดึก จนกระทั่งขนมบัวลอยลูกสุดท้ายถูกขายจนเกลี้ยง ผู้คนที่เข้าแถวกันยาวเหยียดเป็นหางว่าวจึงยอมสลายตัวอย่างไม่เต็มใจนัก

"พรุ่งนี้พวกเราจะมาใหม่ น้องบัวลอย บ้ายบาย"

"บ้ายบายค่ะ..." หลังจากลูกค้าคนสุดท้ายไปจากร้าน ซาซาก็เก็บสี่หน้าอ้อมยิ้มแจ่มใสทันที ค่อยๆ ขยับร่างนั่งลง โพล่งคำโอดครวญตัดพ้อออกมาเป็นพรวน "ฮือ...เหนื่อยจังเลย ปวดเมื่อยไปหมด..."

"ไม่เป็นไรใช่ไหม ซาซ่า" บ้าฮั่วเจ้าของร้านขายไก่ทอดเดินเข้ามาปลอบเธออย่างเห็นอกเห็นใจ "คืนนี้ป่าเห็นเธอไม่มีเวลาได้นั่งพักเลย ขึ้นจนขาใกล้จะเป็นตะคริวแล้วมั้งเนี่ย"

"เหนื่อยแย่เลยนะ! ซาซ่า" ลุงจางร้านขายเต้าหู้ همینเองก็รีบรุดมาดู "เมื่อยขาล่ะสิ มา ลุงมีแผ่นแปะแก้ปวดเมื่อย เอาไปแปะซะ"

"มา หิวแล้วแน่เลย ลุงเลี้ยงปลาหมึกเอง" ลุงสี่เสนอาหารพิเศษมือดีของตัวเอง

"กินมื่อตึกต้องคู่กับเครื่องดื่ม น้ำผลไม้คั้นสดๆ ลักแก้วนี้แหละเหมาะที่สุด"

ครูเดี๋ยวยบรรดาพ่อค้าแม่ค้าแผงลอยคนอื่นที่ไม่ยอมม่น้อยหน้าก็รูกันมารวมตัวอยู่ที่นี้

14 จีบอีกนิดจะติดไหม

"ขอบคุณค่ะ ขอบคุณทุกคนมาก..." ยากจะปฏิเสธน้ำใจที่ล้นหลาม ซาซ่าที่เห็นอยจนแทบลัมพับแข็งใจทำตัวให้สดชื่น ตอบรับการทักทายอย่าง มีน้ำใจของทุกคน

"เฮ้อ! เห็นเธอเหนื่อยสายตัวแทบขาดแบบนี้แล้วก็น่าสงสารจริง ต้องโทษพิธีกรรายการ 'Sipping brother and Food' นั้นคนเดียวเลย! ถ้าเขาไม่รายงานใหญ่โต จู้ๆ ก็คงไม่มีคนแห่กันมากินขนมบัวลอย มากมายขนาดนี้" ป้าฮั่วบ่นอุบอิบ

"ป้าฮั่ว ป้าก็น้ำ มีใครที่ไหนโอดครวญที่ค้าขายดีเกินไปกันล่ะ" ลุงสี่แย้งขึ้นอย่างไม่เห็นด้วย "ร้านบัวลอยขายดีก็พลอยทำให้ร้านของ พวกเราศึกคักไปด้วย"

"แต่ฉันขอมขายเต้าหู้เหม้นได้น้อยลง ไม่อยากเห็นซาซ่าเหนื่อยขนาดนี้" ลุงจางแสดงความเห็นของตัวเอง "ใครจะทนดูได้ พวกเราเห็นซาซ่า มาตั้งแต่เล็ก"

"ไม่มีใครทนดูได้หรอก! ถ้าเป็นไปได้ฉันเองก็อยากจะมาช่วยซาซ่า เลยด้วยซ้ำ แต่ที่ร้านขายไก่ทอดของฉันมีแค่ฉันกับเด็กทำงานพิเศษ คนเดียว ปกติก็ยุ่งจะแะอยู่แล้ว..." ป้าฮั่วเองก็พูดเสียงดัง

แะแล้ว! เห็นทุกคนใกล้จะทะเลาะกัน ซาซ่าจึงรีบลุกขึ้นปราม "ทุกคน คงเหนื่อยแะ่ ขอขอบคุณทุกคนที่อยู่รอหนูเก็บร้านด้วยกันจนดึกนะคะ"

ทันใดนั้นบรรรยากาศตึงเครียดก็ผ่อนคลายลง

"เราต้องรออยู่แล้ว! เธอเองก็เป็นส่วนหนึ่งในผิงอันไนด์บาศาร์ของเรา เหมือนกัน มา เหนื่อยแล้วไม่ใช่หรือ นิ่งพักก่อน ลุงช่วยเก็บร้านให้เอง" ลุงจางเริ่มลงมือเป็นคนแรกด้วยการยกหม้อต้มขึ้น

"ลุงจาง หนูทำเองดีกว่า..." ซาซ่าห้ามเขาไม่ทัน ร่างบางจึงหันไป เตรียมเก็บข้าวของอื่นๆ คิดไม่ถึงว่าจะมีคนชิงตัดหน้าเก็บไปแล้วเช่นกัน

"ลุงเจ้า มาช่วยเก็บถาดใส่บัวลอยหน่อย เตี่ยฉันเก็บพวกกระบวย เอง...ซาซ่า ยืนอยู่ทำไมละ รีบนั่งพักสิ!" คราวนี้ป้าฮั่วเป็นคนสั่งการ

"แต่ว่าป้าฮั่วคะ ของพวกนี้เป็นของที่หนูควรเก็บเอง..." เมื่อเห็นว่า

ปฏิเสธอย่างไรก็คงไม่มีผล ซาซ่าจึงต้องทำตามความปรารถนาของเหล่าผู้อาวุโส นั่งพักอย่างว่าง่ายพร้อมกับกินมื่อตึกไปด้วย ความอบอุ่นแผ่ซ่านขึ้นในใจด้วยความรู้สึกที่มั่นคง

นอกจากความซาบซึ้งที่มั่นคงแล้ว เธอเองก็อดชื่นชมเหล่าผู้อาวุโสที่ค้าขายอยู่ในฝั่งอันไนต์บาซาร์มานานไม่ได้ ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อขลุ่ยที่สะสมมาตลอดทั้งวันเหมือนจะไม่มีผลกระทบต่อพวกเขามากนัก ทุกคนยังมีเรี่ยวแรงช่วยเก็บร้านบัวลอยพลาบส่งเสียงดังเฮฮาไปด้วย

"ฉันว่าจากนี้ไปอีกหลายอาทิตย์... ไม่นาน อาจจะอีกหลายเดือน การค้าในฝั่งอันไนต์บาซาร์ของเราจะครึกครื้นเป็นพิเศษ ต้องเตรียมวัตถุดิบไว้ให้มากกว่าเดิม ถึงจะเพียงพอกับจำนวนลูกค้าที่มามากขึ้นหลายนขนาดนี้"

"น่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ถึงเวลาพอกับแม่น้ำจะกลับมาเต็มจนบัวลอยแล้ว หรือไม่เชลล์กับสโนว์ก็อาจกลับมาช่วยงานซาซ่าได้ ซาซ่าก็ไม่ต้องเหนื่อยอยู่คนเดียวแล้ว" ครอบครัวห้วยวนมีบุตรสาวทั้งหมดสามคนที่สามารถช่วยเหลือกิจการได้ หน้าที่จะได้เกิดพลังสามัคคีด้วย

"ไม่หรอกค่ะ ตอนนี้อาซ่ามีทุกคนคอยช่วยเหลือ ไม่ได้ตัวคนเดียวไม่เหนื่อยหรอกค่ะ!" ซาซ่าเองก็ร่วมวงสนทนาเฮฮาด้วย

"ซาซ่าเป็นเด็กดีจริงๆ ช่วยที่บ้านทำมาค้าขาย แต่บริษัทของเธอเขาขอมให้ลาหยุดนานขนาด..."

ลูงลี่ยังไม่ทันพูดจบ ลุงจางกับลุงเจาก็ก้าวมาข้างหน้า จับไหล่เขาคนละข้างแล้วลากไปอีกทาง

"เอ? พวกแกจะลากฉันไปไหน"

"เจ้าคนสมองกลวงนี่ ลืมไปแล้วหรือว่าซาซ่าถูกบริษัทปลดออก เลยต้องกลับมาช่วยที่บ้านขายขนมบัวลอยง" ลุงจางเขกหัวลูงลี่ไปหลายทีอย่างไม่เกรงใจ

"จริงด้วย! ฉันลืมไปซะสนิทเลย..." ด้วยเพราะความเจ็บ ลูงลี่จึงพูดโพล่งออกมาเสียงดังฟังชัด

"อีกอย่างซาซ่าเองก็ชอบไปทำงานที่บริษัทมาก แกพูดจาแบบนี้จะ

16 จิบอีกนิดจะติดไหม

ไม่ทำให้เธอเสียใจหรือไง" ลุงเจ้าเริ่มเทศนา "เสียงแรกที่แกเองก็เห็นเธอ มาตั้งแต่เด็กๆ ไม่รู้หรือไม่ว่าเธออยากเป็น 'Oil' ของบริษัท" OL Office Lady ต่างหาก ออกเสียงไม่ถูกต้องนะเนี่ย!

"นี่พวกแก เบาๆ กันหน่อย" ป้าอ้าวตะคอก กลบเสียงซุบซิบที่เหล่าผู้ชายคิดว่าแผ่วเบาจนมืด นางขึ้นเก้าอี้เอนอยู่หน้าพวกเขาด้วยอาการโกรธเกรี้ยว "เกิดซาซ่าได้ยินเข้าจะรู้สึกแยะนะ"

หนูได้ยินหมดแล้ว แกรมยังรู้สึกแยะจริงๆ... ซาซ่าแอบคิดอย่างอ่อนใจ กินม้อตึกของตัวเองไปอย่างเสียบๆ

ถูกคนอื่นมองและปฏิบัติราวกับเป็นเด็กมาตลอดเป็นเรื่องแย่มาก ถูกบริษัทปลดออกซึ่งแย่มาก แต่ที่แย่มากกว่าคือทั้งที่สภาพจิตใจหดหู่มาก กลับต้องปั่นหน้าว่าเรื่องไม่ใสใจ เหมือนอย่างเวลานี้...

"ป้าอ้าว อย่าโกรธเลยคะ ลุงลีไม่ได้พูดอะไรผิดหรอกคะ เรื่องที่หนูตกงานเป็นเรื่องจริง ลุงจาง ลุงเจ้า อย่าอารมณ์เสียเลยนะคะ..." ซาซ่าห้ามทัพด้วยรอยยิ้มอีกครั้ง เฮ้อ บางครั้งเธอก็รู้สึกกว่าตัวเองเหมือนเด็กเพียงรูปสัญลักษณ์ภายนอกเท่านั้น แต่ผู้ใหญ่ที่เห็นเธอมาตั้งแต่เด็กต่างหาก ที่ยังเหมือนเด็ก!

ใช่แล้ว ความจริงซาซ่า หยวนที่มีชื่อเสียงดังเปรี้ยงปร้างจากรายการ 'Sipping brother and Food' ไม่ใช่สาวน้อยวัยรุ่นอายุสิบกว่าปี แต่เป็นหญิงสาวอายุสี่สิบกว่าที่เป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ไม่เพียงจบการศึกษามานาน หากยังเข้าสู่ชีวิตทำงานมาหลายปีแล้วด้วยซ้ำ

เพียงแต่โชคทางด้านการทำงานของเธอไม่ดีนัก แม้จะไม่ใช่ความทะเยอทะยานอะไรมากมาย คิดเพียงอยากเป็นสาวออฟฟิศธรรมดา แต่ไม่รู้เพราะอะไร ความปรารถนาแสนธรรมดานี้เหมือนจะสมหวังได้ยากเย็นเหลือเกิน

นี่ถึงสมัยที่เธอเพิ่งเรียนจบจากมหาวิทยาลัย สมัยคร่ำครึทำงานในบริษัทการค้าเล็กๆ แห่งหนึ่ง ยังไม่ถึงสองเดือน นักบัญชีของบริษัทก็ยกยอกเงินของบริษัทก่อนจะหนีหายไปอย่างไร้ความรับผิดชอบ บริษัท

จึงประสพภาวะล้มละลาย

เหตุร้ายที่มาอย่างกะทันหันโดยไม่มีลางบอกเหตุกระทบกระเทือนจิตใจของเธอมาก ทว่าซาซาก็สมัครเข้าทำงานเป็นพนักงานโอเปอเรเตอร์ของบริษัทอีกแห่งหนึ่งได้ในเวลาสั้นๆ หลังทำงานได้หนึ่งปี บริษัทก็ย้ายไปอยู่ประเทศเวียดนาม จำต้องลดจำนวนพนักงาน เธอจึงถูกปลดออกตามระเบียบอีกครั้ง

ครั้งนี้เธอพักผอนอยู่ที่บ้านระยะหนึ่งก่อนจะเริ่มหางานอีกครั้ง ในที่สุดก็สมัครเข้าทำงานตำแหน่งผู้ช่วยเล็กๆ ในบริษัทอีกแห่งหนึ่งได้ ทว่า...เฮ้อ ช่วงเวลาดีๆ มักไม่ยืนยาว เมื่อผ่านพ้นช่วงทดลองงาน เธอก็ถูกผู้บังคับบัญชาพิจารณาให้ออก...ไม่ใช่ น่าจะบอกว่าให้เธอยื่นใบลาออกเองด้วยเหตุผล 'ไม่เหมาะสมกับงาน'

เธอหงอยเหงาเศร้าซึมอย่างที่สุด สลดจนไม่มีกำลังใจลุกขึ้นหางานใหม่อีก บังเอิญพ่อประสบอุบัติเหตุรถจักรยานยนต์ข้างระเบิดจนล้มได้รับบาดเจ็บที่ขา ส่วนแซลลี่ พี่สาวคนโตที่ช่วยพ่อและแม่ขายขนมบัวลอยมาตลอดก็บอกว่าระยะนี้มีธุระ บางครั้งไม่สามารถอยู่ช่วยงานครอบครัวได้ และสโนว์ พี่สาวคนรองย้ายออกจากบ้านไปใช้ชีวิตอยู่ข้างนอกตามลำพังนานแล้ว ไม่ค่อยสนใจเรื่องร้านเท่าไรนัก ดังนั้นเมื่อคิดไปคิดมาแล้ว น้องสาวคนเล็กอย่างเธอจึงต้องมาช่วยงานที่ร้านขนมบัวลอยของครอบครัวโดยปริยาย

บางทีอาจเป็นเพราะยังมีประสบการณ์ในสังคมน้อย ซาซาก็ยังคงมีภาพลักษณ์ในสี้อบริสุทธิ ด้วยรูปร่างหน้าตาที่ดูอ่อนเยาว์เป็นทุนเดิม ยิ่งทำให้คนที่ไม่รู้จักเธอเข้าใจผิดว่าเธอยังเป็นนักเรียน...ถูกต้อง นี่ก็คือสาเหตุที่พิธีกรชายรายการ 'Sipping brother and Food' เกิดความเข้าใจผิดกับเธอ

'เด็กสาวน่ารักผู้น่าสงสารที่แบกรับภาระทั้งหมดของครอบครัว?' ตอนเห็นพิธีกรชายพาล่ามสุนทรพจน์อันงดงามผ่านจอโทรทัศน์ เธอแทบกระอักเลือด และที่ทำให้เธอแทบลมใสก็คือพิธีกรชายคนนี้บรรยายถึง

18 จีบอีกนิดจะติดไหม

ขนมบัวลอยของครอบครัวหวนว่าเป็นของหวานอร่อยสุดลึกลับที่ ‘พลาดแล้วจะเสียใจชั่วชีวิต’ เมื่อถูกโฆษณาขนาดนั้น ชั่วพริบตาก็ทำให้ร้านบัวลอยมียอดขายมากกว่าเดิมสามเท่า แต่ก็ทำให้เธอเหนื่อยรากลือตจนเหมือนวิญญาณจะหลุดออกจากร่าง

พูดถึงเรื่องนี้ เธอก็ปลิ้นรู้ลึกลับติดต่อเหล่าลุงๆ ป้าๆ ในตลาด

"ขอโทษด้วยนะคะ ช่วงนี้หนูไม่มีเวลาดมบัวลอยให้ทุกคนเลย"

บรรดาผู้ใหญ่ที่กำลัง่วนอยู่กับการเก็บข้าวของในร้านบัวลอยชะงักก่อนจะฮัมเพลงส่ายหน้ากันทุกคน

"ไม่ต้องใส่ใจ เราดีใจด้วยซ้ำที่ขนมบัวลอยของบ้านหวนเป็นที่นิยมขนาดนี้! ไม่ต้องสนใจคนที่ตะกละชอบกินเป็นทุนเดิมอย่างพวกเราหรือกชายให้ลูกค้ากินสำคัญกว่า" หนึ่งในนั้นบอก

ใช่ นี่เป็นสาเหตุหลักที่ก่อนหน้านี้ร้านบัวลอยไม่เป็นที่รู้จัก เนื่องจากลำพังแค่ขายให้บรรดาพ่อค้าแม่ค้าในฝั่งอันไนต์บาซาร์ก็ยุ่งมากพอแล้ว ไม่มีเวลาและไม่มีควมตั้งใจจะขยายกิจการ ทว่าตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว ลูกค้าเก่าขอมสำคัญ ทว่าลูกค้าใหม่ยิ่งต้องดูแลบริการให้ดี จึงจะทำให้กิจการร้านยืนยาว

โชคดีที่เหล่าลูกค้าซึ่งเป็นพ่อค้าแม่ค้าในฝั่งอันไนต์บาซาร์ต่างเข้าใจหลักการค้าขายข้อนี้ดี เพียงแต่รู้สึกเสียตายนที่ขนมบัวลอยครอบครัวหวนไม่ได้เป็นของหวานพิเศษที่รู้จักกันเฉพาะคนกันเองแล้วเท่านั้น

กระแสนิยมอย่าง ‘ทุกคนมากินขนมบัวลอย’ ลักษณะนี้เข้าเร็ววันหนึ่งก็คงซาลงกระมัง หวังแต่ว่าเธอจะไม่เหนื่อยจนลืมหอมนอนเลือกว่าจะถึงวันนั้นเสียก่อนก็พอ

กลับถึงบ้านก็พบเพียงความเงียบ ซาช่ามองไปทางห้องนอนของพ่อและแม่อย่างเหนื่อยอ่อน เธอหาวหวิดใหญ่ๆ ทีหนึ่ง ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำ จากนั้นจึงคลานขึ้นไปบนชั้นสองอย่างเอื่อยเอื่อย แล้วเดินไปยังห้องนอนแบบญี่ปุ่น

บ้านของครอบครัวหยวนเป็นบ้านเก่าที่มีอายุสี่สิบถึงห้าสิบปี แม้จะเคยผ่านการซ่อมแซมมาแล้ว แต่ภายในบางอย่างยังคงรักษาสไตล์ญี่ปุ่นไว้ ห้องนอนแบบญี่ปุ่นคือสัญลักษณ์ที่เด่นชัดที่สุด พื้นที่ห้องทั้งหมดล้วนปูด้วยเสื่อทาทามิ* ที่แข็งแรงทั้งยังมีกลิ่นหอมของหญ้าธรรมชาติ มีเพดานไม้กับประติมากรรมระดาด้านเลื่อน

ห้องของซาซึอยู่บนชั้นสอง ทว่าตั้งแต่เด็ก ขอเพียงวันไหนรู้สึกเหนื่อยเป็นพิเศษ เธอก็กลับชอบไปที่ห้องญี่ปุ่นแล้วล้มตัวลงนอนแผ่นเสื่อทาทามิ รับรองว่าทั้งหลับสนิท หลับลึก และหลับนาน

เธอไม่ได้เปิดไฟให้แสงสว่าง ยังไงอีกเดี๋ยวก็จะหลับตานอนแล้วเดินคลำความมืด อ้อมเครื่องเรือนหลายชั้นอย่างคล่องแคล่วคุ้นเคยเลื่อนบานประติมากรรมระดาด้านออก ก้าวเท้าเหยียบเสื่อทาทามิ

"ฮ้าว..." หลังจากหาวหวิดด้วยความง่วงงุนสุดขีด เธอก็จึงเอนร่างนุ่มลงนอน ตากลมโตขยับปิดเปลือกตาลง

อืม นอนบนเสื่อทาทามิสบายจังเลย กว้าง แข็งแรง มีเสียงหัวใจเต้น...

เสียงหัวใจเต้น? เสื่อทาทามิบ้านเธอกลายสภาพเป็นมนุษย์ตั้งแต่เมื่อไหร่ ไม่เพียงมีเสียงหัวใจเต้น ขณะเดียวกันยังส่งเสียงอุทานด้วยความเจ็บเป็นด้วย กอดกระชับร่างของเธอด้วยแขนเรียวยาวอีกต่างหาก

ซาซึเบิกตาโพล่งทันที มองเห็นดวงตาของเสื่อทาทามิ...ไม่ใช่! เป็นดวงตาดำลับเป็นประกายคู่หนึ่งต่างหาก กำลังมองเธอด้วยแววอึมอย่างนึกสนุก

"ว้าย..." เธอก็รีตร้องทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด "ช่วยด้วย! มีขโมย! ช่วยด้วย!"

* เสื่อทาทามิ คือเสื่อญี่ปุ่น

ไม่รู้ว่าจะได้ดวงเรื่องการทำงานหรือยัง

เพราะทำงานที่ไหนอยู่ได้ไม่นาน

ก็ต้องมีเหตุให้ถูกดึงออกเสมอ

‘ซาซ่า หยวน’ จึงเกิดอาการท้อ

ขอหยุดพักการทำงานใหม่แล้วมาช่วยครอบครัว

ขายขนมบัวลอยไปพลางๆ ก่อน

และดูเหมือนงานนี้จะไปได้สวยซะด้วยสิ

แต่จู่ๆ ก็มีแขกไม่ได้รับเชิญมาปรากฏตัวที่บ้าน

ทำให้เธออยากจะกลับไปทำงานทำใหม่โดยด่วน

เพราะเขาคือ ‘คนแซ่หลง’ อดีตเพื่อนบ้าน

สมัยละอ่อนที่เธอไม่อยากจะญาติดีด้วยคนนั้น!

เขาจะกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดก็มาสิ

ทำไมจะต้องมานอนค้างบ้านเธอด้วยเล่า!

แถมยังตามไปช่วยเธอขายขนมทุกวันอีกต่างหาก

ยิ่งอยากหลีกหนี เขาก็เหมือนจะยิ่งตาม

แล้วแต่ละท่าที่ที่เขาปฏิบัติกับเธอนั้นมันช่าง...

ฮึบ! ซาซ่าเอ๊ย... กำแพงที่เคยตั้งไว้จะโดนเขา

ทำลายทีละนิดๆ ก็คราวนี้ล่ะมั้งเนี่ย...

หากเขาเป็นเพียงแขก

ที่มาพักชั่วคราว...

แล้วความสัมพันธ์

ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ของเขาและเธอ

รวมถึงเรื่อง

‘ทำแค่นิดเดียว’

จะว่ายังไงล่ะ

